

Ενότητα 8^η

Ένα μοιραίο λάθος

ZHN.:Σύ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες;
Ἐγώ μὲν γάρ παράσιτος ὦν Δεινίου
ἀπεπνίγην ἐμφαγῶν πλέον τοῦ ἱκανοῦ.

ΚΑΛ.:Τό δέ ἐμόν ἐγένετο παράδοξόν τι.

Οἶσθα γάρ καί σύ που Πτοιόδωρον τόν
γέροντα;

ZHN.:Τόν ἄτεκνον, τόν πλούσιον;

ΚΑΛ.:Ἐκεῖνον αὐτόν ἀεὶ ἐθεράπευον

ὑπισχνούμενον τεθνήξεσθαι ἐπ' ἐμοί.

Ἐπεὶ δέ ὁ γέρον ἐξῆ ὑπὲρ τόν Τιθωνόν,

ἐξηῦρον ἐπὶ τόν κληρον ὁδόν τινα ἐπίτομον·

πριάμενος γάρ φάρμακον ἀνέπεισα τόν
οἰνοχόον,
ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν,
ἐμβαλόντα αὐτό εἰς κύλικα ἔχειν ἔτοιμον

καὶ ἐπιδοῦναι αὐτῷ·

εἰ δέ τοῦτο ποιήσῃ,

ἐπωμοσάμην ἀφήσειν αὐτόν ἐλεύθερον.

ZHN.:Τί οὖν ἐγένετο;

Ἔοικας γάρ ἐρεῖν τι πάνυ παράδοξον.

ΚΑΛ.:Ἐπεὶ τοίνυν λουσάμενοι ἤκομεν,

ὁ μειρακίσκος ἔχων ἑτοιμούς δύο δὴ κύλικας

οὐκ οἶδα ὅπως ἔδωκεν

ἐμοί μὲν τό φάρμακον,

Πτοιόδωρῳ δέ τό ἀφάρμακον·

εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δέ αὐτίκα μάλα

ἐκέιμην ἐκτάδην νεκρός

ὑποβολιμαῖος ἀντὶ ἐκείνου.

Τί γελαῶς τοῦτο, ὦ Ζηνόφαντε;

Καὶ μὴν οὐκ ἔδει γε ἐπιγελαῶν ἑταίρω ἀνδρί.

ZHN.: Εσύ, Καλλιδημίδη, πῶς πέθανες;

Ἐγώ, πάντως, ὄντας κοντά στον Δεινία
έσκασα επειδή έφαγα περισσότερο απ' όσο
έπρεπε.

ΚΑΛ.: Και η δική μου περίπτωση υπήρξε
κάπως περιέργη.

Γνωρίζεις και εσύ ίσως τον Πτοιόδωρο το
γέροντα;

ZHN.: Εννοεῖς τον άτεκνο, τον πλούσιο;

ΚΑΛ.: Εκείνον ακριβώς τον φρόντιζα
συνεχώς,

επειδή υποσχόταν ότι, όταν θα πέθαινε, θα με
άφηνε κληρονόμο του.

Επειδή όμως, ο γέρος ζούσε πιο πολύ και από
τον Τιθωνό,

βρήκα για την κληρονομιά κάποιον πιο
σύντομο δρόμο·

αφού δηλαδή αγόρασα δηλητήριο, έπεισα τον
οἰνοχόο παρά τη θέλησή του,
αμέσως μόλις ο Πτοιόδωρος ζητήσει να πιει,
αφού το βάλει σε ποτήρι του κρασιού, να το
έχει έτοιμο

και να του το δώσει·

και, αν το κάνει αυτό,

ορκίστηκα ότι θα τον αφήσω ελεύθερο.

ZHN.: Τι έγινε λοιπόν;

Γιατί δείχνεις ότι θα πεις κάτι πολύ
παράδοξο.

ΚΑΛ.: Αφού λοιπόν μετά το λουτρό μας
ήρθαμε (στο σπίτι του),

το παλικάρακι, που είχε έτοιμα δύο βέβαια
ποτήρια κρασιού,

δεν ξέρω πώς έδωσε

σε μένα το δηλητήριο,

και στον Πτοιόδωρο το ποτήρι που δεν
περιείχε δηλητήριο·

έπειτα, εκείνος έπινε, ενώ εγώ αμέσως

κειτόμουν ξαπλωμένος νεκρός

παίρνοντας τη θέση εκείνου.

Γιατί γελάς με αυτό, Ζηνόφαντε;

Κι όμως δεν έπρεπε βέβαια να γελάς σε βάρος

| ενός φίλου σου.